

μέσῳ τῶν παντοίων ἐχθρῶν, πολεμοῦμενοι φυλετικῶς, πολιτικῶς, ἐμπορικῶς, πολεμοῦμενοι ὡς ὄμαδες, πολεμοῦμενοι ὡς ἄτομα, κόπτομεν διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν χειρῶν τὸν λαϊκόν μας, ἐνεκα τῶν ἀγρίων ἡμῶν διατρέσεων καὶ ἐρίδων.

**

Ὁμόνοιαν συνιστᾷ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας. Καὶ πῶσον ἀναγκαῖα εἶναι ἡ σύστασις αὐτῆ! Εἰς πλείους τῆς Τουρκίας πόλεις οἱ ποιμενάρχαι ἀντὶ νὰ εἶναι ἡ ὁμοιογένεια τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητος εἶναι οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἑτέρας τῶν ἀλλήλοσπαρασσομένων φυτρίων, ἔχοντες κατὰ κανόνα ἀντιμέτωπον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἑτέρας τὴν κοινοτικὴν ἐπιτροπὴν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ παράλληλος τῆς δικαιοσύνης τῶν ἐν τῇ πόλει ἑθνικῶν ἰδρυμάτων, εἴτε φιλοθρησκευτικῶν, εἴτε ἐκπαιδευτικῶν, ἐπέχεται πλήρως καὶ τελεῖται. Καὶ οἱ ἐχθροὶ, οἱ ἀνταπαντισταί, οἱ ἐξωθιῶντες ἡμῶς πάντοτε βῆμα πρὸς βῆμα, κερδοφόρος ἡμῶς περισσότερο ἔδαφος ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀδουρίας καὶ τῆς ἡμετέρας ἀνασιθουσίας ἢ ἐκ τῶν ἰδίων δυνάμεων.

Τὸ κριτικὸν δὲ εἶναι ὅτι, ὅπου ἐννοεῖται τοιοῦτοι ἀλλήλοσπαρραγμοὶ, μεταξὺ τῶν ἡμετέρων ὁμοθῶν, οὐδ' οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων προέβον δύνανται νὰ φέρωσιν θεῖα ἀπειρά, διότι οἷα δῆλον τε ἀνάγκη πρὸς μεσοδόξους, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποδέχηται τὸν κίνδυνον τῆς παραρρηγνύσεως ἐπὶ μεροληψία, διότι ἀντι κατευνασμοῦ, φέρει τὸ ἀποτέλεσμα πετρελαίου χυνομένου ἐπὶ τῆς πυρῆς.

**

Ἀπλῆ ἐπισκόπησις τῶν ἐπιστημῶν τῶν ἑλληνικῶν κέντρων θέλει παρουσιάσει ταῦτα ἢ σπαρτατόμενα ἐπὶ ἐρίδων ἢ ἄτομα καὶ ἐξεντιζόμενα ἐκ προσηγμένων σπαρραγμῶν.

Ἡ ὁλοκληρὴ καθιέρωσις, ἡ ἰσοπέδωσις σήμερον σχολῆς καὶ νοσοκομείων ἐν τῇ ἑλληνικῷτάτῃ Θεσσαλονίκῃ, τίς τε δὲν ἠθέλει κατορθώσῃ ἄνευ τῶν ὀργάνων διατρέσεων τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, αἵτινες ἐπὶ ἑπτὰ μακρὰ εἶχον ἐκτραχυλισθῆ ἐκ ἀνικουστον φανατισμῶν, μὲ στρατηγὸς τὰ μέλη τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου καὶ τὰς ἀντιπολιτευτικὰς αὐτῶν καὶ τοὺς μὴ υποζήτησις καὶ τοὺς γαμνασιαρχαί, ἐκείνας δηλαδὴ τὰς κορυφάς, αἱ ὁποῖαι ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἦσαν εἰς ὅσον νὰ ἀναμετρήσωσιν τὴν καταστροφὴν τῆς ὁποίας γίνονται πρόξενοι.

Διότι θεβαίως δὲν ἐλάμβανεν αὐτοὺς ὅτι ἀλλήλοσπαρραγμῶς ἐν στρατῷ ἀπέναντι τῇ ἐχθρῷ (τοιοῦτον δὲ μόνον στρατόπεδον ἀποτελεῖ ἡ Θεσσαλονίκη) εἶναι καὶ λέγεται προδοσία. — Ὁμοιοσυνέθῳσαν ἐπὶ μακρὸν ἐν Σέρραις, Βιτωλίοις. Ἀπαράλλακτα συμβαίνον ἐν Καίρῳ καὶ Σμύρνῃ, ὅπου ἡ ταῖότητις τῶν κοινοτικῶν ἐρίδων ἐν τῇ τελευταίᾳ πόλει δημιουργεῖ λόγους ἀναμίξεως τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. ἐπὶ παραμυθίων ἀποκλειστικῶς οἰκογενειακῶν, οὕτως εἰπεῖν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου. — Ἡ Κύπρος πρὸ ἐτῶν ἔχει διαχρῆθῃ εἰς δύο ἀλλήλ. μισοῦμενα στρατοπεδα, χάριν τῇ κυριαρχίας δύο κληρικῶν, ἐν τῷ μυστικῶν τῆς ἐνεργητικότητος τὸ ὅποιον καταβάλλει ἐκεῖ ἡ ἑλληνικὴ τάξις νήσος ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐκ τῶν δύο ἐριζόντων θα ἴσμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν μίτραν τοῦ μητροπολίτου, ἀνκατεβάλλεται δυναμικῶς ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως ὄλων τῶν παραγόντων ἐθνικῆς δυνάμεως καὶ ἰδίᾳ πρὸς βελτίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐκπαιδεύσεως, οἱ καρποὶ θὰ ἦσαν καταπληκτικῆς.

**

Εἰς αὐτὰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ὅπου χιλιάδες ἀπόρων Ἑλλήνων διεξάγουσιν τὴν σκληρὰν βιοπάλην ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ἀφομοιωτικῷ χωνευτηρίῳ, ἐκεῖ ὅπου οὐδεμία ἀντιδρασίς κατὰ τῆς ἀπολείας τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως εἶναι περιττή, ὅπου ὄλων ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἐνότητις διωκομένων, προσηλακίζομένων, ὑφισταμένων τὰ πάνδενα, ἐπιβάλλεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ κοινοτικοῦ αἰσθηματος τῆς αἰτούσυντηρησίας, ἡ ἀπαισία ἐκὼς περιφέρει τὸν δαυλὸν αὐτῆς μεταξὺ τῶν πρώτων Ἑλλήνων, ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχοντες καθῆκον νὰ χειραγωγῶσιν τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ἀξέστοιχους μετανάστες.

Αἱ ἀλλήλομαχίαι τῶν ἐν ταῖς Ἠνωμένας Πολιτείας Ἑλλήνων ἱερέων, τῶν πατέρων τοῦτων καὶ ὑποστηρικτῶν καὶ παραμυθητῶν τῶν ξενιτευμένων παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, παρουσιάζουν τοιαύτην εἰκόνα ἀθεραπεύτου ἐκτραχυλισμοῦ, ὥστε πρὸ τοῦ ἀποχωρήσει, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος δὲν εἴδεν ἄλλο μέσον θεραπείας ἢ νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, θεωροῦσα ὅτι τὸ νὰ μείνωσιν αἱ μυριάδες τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων ἐπὶ ἐν ἑτέρῳ ἔθνεϊ ἔνευ ἱερέως, εἶναι κακὸν μικρότερον δι' αὐτοὺς ἀπὸ θάνατον τὸ ὅστις παρῶσιν αἱ πάλιν τῶν πνευματικῶν αὐτῶν πατέρων.

Αὐτοὶ οἱ διευθύνται τῶν ἑλληνικῶν ὀργάνων ἐν ταῖς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς γνωστῆς Ἀτλαντίδος καὶ τοῦ Δοξίου, περιήλθον εἰς τοιοῦτον ἀνταγωνισμόν ἢ προσωπικῶς ἐχθρικόν. ὥστε τὸ κλειδικῶς ἑλληνικὸν ὄπλον τῆς γνησίου ἐπέθη εἰς ἐλασμογὴν ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τοῦτων καὶ ὁ ἕτερος ἐδύθη ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τῶν Γάλλων εἰς τὰς ἐγχωρίους φιλακίας κατηγορημένος ἐπὶ ἀποφαντίᾳ.

Πολλὰς ἡμεῖς αὐτοὶ εἴμεθα οἱ μεγαλύτεροι ἡμῶν ἐχθροὶ. Καὶ τὸ δηλητηριώδες ἐγχειρίδιον τὸ ὅποιον ἀποσκόμμεθα νὰ βυθίζωμεν εἰς τὰς ἰδίαις ἡμῶν σείκας εἶναι ἡ Ἐρις, τῆς Νυκτὸς ἢ κόρη καὶ τοῦ Ἄρεως ἢ ἀδελφῆ, τὴν ὅποια ἡ καρδιά τῶν ἀρχαίων εἶχεν ἀναψέσει εἰς ὄαν.

Καὶ ἔσπερον εὐρίσκονται ἰσχυροὶ ἀμψιδοτηῶντες τὴν κατ' εἰθεῖαν ἡμῶν καταγωγὴν ἀπὸ τῶν ἀθανάτων ἡμῶν προγόνων.

ΕΜΜ. Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΚΟΡΦΟΥ ΚΥΜΑΤΑ

Γαλλῆος πέλασ τὰ κίθιρα
Οὐράνις ὁ κόρρος δαίχει πλάτη
Καὶ τοῦ γαλλοῦ τὰ πελιτέρια
Ἄφρων πετρεῶμενον κομμάτι.

**

Καὶ σὺ πᾶσα τὰ μονοπάτια
Καὶ στοὺς ρηχλοὺς τοῦ κόρρου δρόμους
Λευκόχαιτα ἀνεμίζουν ἔτι
Μ' ὀρθύνοισα φτερὰ ἴστος ὄρους...

**

Κ' ἐκεῖ γαλλῆος, ἔδω σὲν χιόνια,
Πετοῦνε, τρέχουν, προσπιθούνε,
Φανταστικὰ ὄλα χελιδόνια,

Μέσ' ἀκρογιάλια νὰ κρυφτοῦνε
Τοῦ ὀρτίου Νησιῦ, πρὶν νὰ σκεπάσῃ
Μαῦρο ἐνὰ σύγγερο τὴν πλάση...

ΓΑΛΗΝΗ

Ἄπ' τὸν βοθὲ τρεῖς μέγιστες Νεράιδες
Κρατοῦνε τὰ κακόβια πετρωμένα
Καὶ κρυφοῦνε ἢ μὲ τῆς ἄλλης :—Τῆδες
Τὴ παλληκάρια τῆς πατρὸς πελάγου
Μὲ μάτια ἴσχυρμένα τοὺς κερκαμμένα,
Δεμένοι σκλήροι τοῦ Κριτοῦ τοῦ μέγου ;

**

Καὶ λέει ἡ πλὴξ ξυνηθῆ :—Καλὰ νὰ πάθουν !
Ἄπ' τὴν κουκουτὴ καθήμενοι, ἴσθ' πρῶμα.
Τὴ θνερατὴ τῶν τραγουδοῦντων πλάθουν...
Ἄπ' ἀντήνεμα ἐλαφροπνεύμενοι, πᾶσι,
Τὴν πλῶρη τοὺς βοθίζοντες : ἴσθ' ὀκμα,
Πλακιδῶνται, ὡς πού νὰ φτάσουν ἀκρογιάλι !

**

Καὶ εἶπε ἡ Γαλλῆ :—Τόσα ἢ γαλλῆος
Κρεβάτια τῶν ὀνείρων τοὺς εἰ γίνῃ !

Σπέσσε :

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Ἐδιδάδαδες τὸν ἀφορισμὸν τῆς Ἀναπλάσεως
κατὰ τοῦ Κριματάου τοῦ Πειραιῶς ;
— Βουλγαρικὸ ἔγγραφο, ἴβιζε μου, Βουλγαρικόν !
— Τί λέε, βι εἰ δελφί ;
— Βεβαίότατα ! Βουλγαροὶ τῶν οὐρανῶν θνητῶν,
γιατὶ μόνον Βουλγαροὶ θὰ ἔχουν ὀμφέρον νὰ μὴ
μῆς ἀφήσωσιν νὰ γελάσωμε, νὰ γελεντίσωμε, μ' ἄλλους
λόγους νὰ ζήσωμε !

Ὁ Δρομεύς.

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλ-
λιτεχνικὸν περιοδικὸν

Ἰδρυταί : Γ. ΑΣΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησίᾳ Δρ. 10 Κ Εἰς τὴν «Κριτικὴν»
» ἑξάμηνος » 6 Ρ ἀνεργάζονται οἱ καλ-
» τριμηνος » 4 Π ἄλλοι λόγοι καὶ ἐπι-
» » » 4 Τ στήμονες, ἰδιοὶ μας καὶ
» » » 4 Ι ξένοι.

Διὰ τὸ ἐξώτερον δὲν Κ Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :
Συνδρ. ἐτησίᾳ φρ. χρ. 18 Κ Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :
» ἑξάμηνος » 6 Η Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :
» » » 6 Η Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν
μέγιστον τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

F. AUGUSTO DE BENEDETTI

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ Γ. Ι. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Πρώτοσκι Ἐδελίνα ἐτῶν 19
Ἐδμόνδος ἐτῶν 22

Δωμάτιον ἀτάκτως ταξινόμημενον, ἀλλὰ μὲ ἐπιπλα κομψότατα. Ὅλα ὅμως εὐρίσκονται ἐν ἀτάξει προδιδούσῃ ἀτημελησίαν. Μία μόνη θύρα εἰς τὸ βέλος καὶ ἔν παρὰ-θυρεν ἀριστερᾷ. Μεταξὺ τῶν ἐπιπέλων μικρὸν διδάνειον καὶ τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔστη μαρμαρένα, χαρτί, βιβλίον, κτλ. Μερικὰ κομψοτεχνήματα καὶ ἀθύρματα κρεμασμένα ἀπὸ τὸν τοῖχον, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μικρὰ μά-χαρι.

Ἡ σκηνὴ μένει ἐπὶ τινεσ στιγμὰς κενή. Ἐπειτα αἴφνης ἡ

Ἐδελίνα, ἀπὸ μέσση κτυπᾷ τετρακίς τὴν θύραν μὲ τέσσαρα ὁμοια κτυπήματα. Μετὰ τινε δευτερόλεπτα

ἀνοίγει τὴν κλειστὴν θύραν μὲ διπλοῦν κλείσιμον καὶ ἐμβαίνει. Περαιτηρεῖ γύρω ἐκκληρῶς διότι δὲν βλέπει κανένα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐξέρχεται τὰ κλειδικὰ ὑπὸ τὴν κλειδικῶν καὶ ἐκκαλεῖ τὴν θύραν ἀπὸ μέσση. Φέρει φατέχρουν λαμπρὰν ἀλλ' ἀπλήν ἐνδομασίαν.

Εἶνε πολὺ ὄργιστος : ἔχει ὄψιν κατηφῆ καὶ σκεπτικῆν. Κάθηται εἰς κλισίαν εἰς τὸ βέλος πλησίον τῆς θύρας καὶ στέκει τοιοῦτοτρόπως σιγῆς τινεσ. Ἐπειτα κινουσα τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδεξιὴν ἄλλοσιν ἀνερωρεῖ : Μά...

(Σηκώνει τὸ βέλο, βιάζει τὰ γόνατα καὶ τὸ καπέλο, τὰ ἀποβάτει εἰς τὸ διδάνειον καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν τράπεζαν. Πίθνευ τὰ μαρμαρένα ἔστη σὲν χέρι τῆς καὶ παρτηρεῖ μὲ βελθεῖν κατήρειαν, κατόπιν κίθηται καὶ σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς. Σηκώνεται κατόπιν καὶ περτηρεῖ ἐν πρὸς ἐν ὄλα τὰ ἀντικείμενα τοῦ δωματίου, ἀλλὰ μὲ βλέμμα ἀφορημένον, ἀνήτηχον. Προσηλόνει περισσότερο τὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαρέδιου. Ἐπειτα ἀκούσασα κάποιον ἀνερχόμενον τὴν κλισίαν πηγαίνει καὶ ὠσκαουσεῖ μὲ ἀγωνίαν εἰς τὴν θύραν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον ἐξκαλοουθεῖ ἀνερχόμενον. Ἀνοίγει σιγὰ ἐπ' ὀλίγον τὴν θύραν, ἀκροάζεται, κατόπιν τὴν κλείει καὶ πηγαίνει ἐκ νέου πρὸς τὴν τράπεζαν. Κατόπιν μὲ βελθεῖν ἀγωνίαν. Ποῶς νὰ μοῦ τὸ ελεγε... (Σηθὸν ἀκρῶσασα). Φτωχῆ Ἐδελίνα ! (Κυττα-ζεῖ τὸ δακτυλίδιον τὸ ὅποιον φέρει εἰς τὴν χεῖρα, τὸ ἐξάγει καὶ ἀπὸ τὸ κυττάζει ἐπ' ὀλίγον τὸ ἐπαναθεῖται εἰς τὸν δακτυλόν τῆς, στηρίζει τὸν ἀγκῶνα τῆς ἐπὶ τοῦ

ἐρεισινώτου τῆς ἑώρας, κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος καὶ κλείει σιγὰ. Αἴφνης κυριουθεῖσα ἀπὸ μακίαν ρίπτει τὰ ἔστη κατὰ γῆς καὶ ζητεῖ νὰ βιάσῃ τὸ σурτῆριον τῆς τραπέζης. Κατόπιν κυτεναζεται πάλιν Μένει μὲ τὴν κεφαλὴν μέσα εἰς τὴς παλάμας, στηρίζει τὰς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπὶ τινε λεπτὰ σκεπτικῆ, ἀποφυλλί-ζουσα μηχανικῶς τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτί. Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πιπτουν εἰς τινε χαρτί καὶ ἐκκληρῶς ἀνερωρεῖ : Γὰ τραγουδιὰ τοῦ... (Διατρέχει τὰς σελίδας τοῦ τετραδίου ἐν σιωπῇ. Αἴφνης ἀνευρίσκουσα μεταξὺ αὐτῶν ἐνὰ μενεξένον) Ὁ μενεξένος ποῦ τοῦ ἔδωκα... (Ἀναγινώ-σκουσα τὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι ἦσαν γραμμένα ἐπὶ τῆς σελίδος τοῦ ἔνθους). Τοῦ νοῦ λουλοῦδι, θὰ σὲ ἀγαπῶ αἰῶ-να... Στὸν ἔρωτά μου ἀναστενάζει καὶ κλείει τὸ βιβλίον κατόπιν τὸ ἀνοίγει κατὰ τύχην καὶ ἀναγινώσκει μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ μὲ συκλήνησιν ἀξέζίνουσαν :

Ὁ ! πόσο ὀλιθερὸ τραγουδι ψάλλει
ἡ μαῦρη μου καρδιὰ—κατάρτα πῶγει—

(Σηκώνει τὸ βλέμμα ψηλά, ἀναστενάζουσα. Πᾶσις).
(μὲ ρυθμὸν μονότονον.)

Ἡ ἀγάπη μου ἐγθῆς δὲν ἔλθεν, ὄχι...
καὶ περιμένω ἀπὸ σιγμῆ σὲ ἄλλη...

(μὲ ἀκτινα ἐλπίδος ἀκόμη).
Ὅστε καὶ σήμερον δὲν θάρθῃ λέοι, (Διακοπῆ)

(Ἀκολουθεῖ)